

Kapitola 8.



OČI TEMNOTY

Charlik kroužil vysoko nad nimi. Mezi stromy se pohybovalo i něco jiného než jen skupina doprovázející Elenu. Pohyb zahlédl jen koutkem oka. Otočil se, aby se podíval lépe. Skřeti! Vrrci, na kterých jeli, běželi rychle a tiše, jejich cíl byl jasný. Napadnout lidi, jejichž cestu za několik málo okamžiků zkříží.

Elenu z bolestivé letargie probral hlas v její mysli.

„Skřeti! Míří k vám ze severu.“

Zvedla hlavu. Její oči se setkaly s Michaelovými. Nemarnil čas složitými úvahami. Pobídl koně k rychlejšímu klusu. Všichni muži se semkli do útočného šiku. Skupina změnila směr. Na únik nebylo ani pomyslení, nebyl na něj čas, a tak se kavalkáda otočila k útoku se zbraněmi v rukách. Elena ucítila vzrušení z nastávajícího boje, které bylo více Charlikovo nežli její vlastní. Její tělo odmítalo přijmout fakt, že jeho polámané kosti byly zhojeny, stejně jako potrhane svaly. Zavřela na moment oči. Na tu chvíli zmizelo z jejího vědomí vše, dokonce i dunění kopyt pádících koní. Když oči otevřela, měla panenky protažené. Celá tvář jako by jí ožila. Narovнала se v zádech. Poprvé úmyslně nechala oheň kolu-
jící v její krvi zvítězit nad rozumem.

Charlik se snesl z nebes jako střela, letící téměř střemhlav, křídla skoro úplně přimknutá k tělu. Vychrlil oheň.

Plameny zasáhly skřety ve chvíli, kdy se s nimi střetli jezdcí. Řev hořících se smísil s duněním zbraní o těžké štíty. Deshiel se v trysku rozmáchl mečem. Úder znásobený rychlostí jeho oře roztříštil štít a zasáhl obrovského skřeta do ramene. Skřet zařval. Deshův druhý úder zastavilo zubaté ostří, třetí řal do živého. Skřetova paže se oddělila od těla, ale její majitel odmítal padnout. Strhla se vřava. Stromy znemožňovaly oběma skupinám držet jednotnou formaci.

Skřeti měli obrovskou početní převahu, ale Charlik útočil z nebes a rozsíval smrt. Plival oheň, snášel se do jejich středu, rozmetal je tlapami, sekal do nich drápy, trhal tesáky. V místech, kde byly stromy příliš blízko u sebe, je lámal jako třísky a vrhal je mezi své nepřátele. Vždy, když se vznesl zpět do vzduchu, máchl ocasem, řal jím do skřetů jako obří sekerou. Dlouho se však zdálo, že jeho přítomnost pouze vyrovnává síly.

Deshův kůň klopýtl a padl. Jak padal, katapultoval jezdce přímo do středu malého shluku nepřátel. Desh se ve vzduchu stočil do klubíčka, zmírnil tak svůj pád, překulil se přes hlavu a téměř okamžitě se postavil na nohy. Ne však dost rychle. Zubaté ostří jednorukého skřeta se mu nezadržitelně snášelo na hlavu. Nestihl zdvihnout svou zbraň, aby ránu zadržel. Ta však nedopadla. Ucítil na tváři žár, na moment jej oslepila modrozelená záře. Těsně kolem něj prosvítila ohnivá koule, zasáhla skřeta do jeho špinavé hrudi a vybuchla. Výbuch jím mrštil dozadu mezi jeho spulubojovníky. Desh na nic nečekal, vrhl se na nejbližšího nepřátele.